

ΜΑΡΙΑ ΛΟΓΟΘΕΤΗ

ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ

ΜΑΡΙΑ ΛΟΓΟΘΕΤΗ

ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ

ΑΘΗΝΑ

Σαν Εισαγωγή...

Όλα περνούν από των ανθρώπων το μυαλό. Όλα, σχεδόν όλα.

Μέσα από εκείνα που ποτέ δε θα λογάριαζα πως θα μπορούσαν να συμβούν ήταν το να γράφω σήμερα δυο λόγια-εισαγωγή στην έκδοσι ενός βιβλίου της γυναίκας μου, του πιο δικού μου ανθρώπου, που, ωστόσο, ποτέ δε θα δει.

Οι λέξεις είναι φτωχές, πιο φτωχές από τις ιστορίες των ανθρώπων. Κάποτε αποκαμωμένες, απορημένες και ανεκπλήρωτες, βγαίνουν και ζητούν βοήθεια, σε τόπους άγνωστους και σε στιγμές απρόσμενες, όπου απλώνουν διάφοροιπραμάτειες και αγωγή – επιλήσμονες, σκυλευτές, δηλωσίεις. Ύστερα υπάρχουν και οι βουβές λέξεις. Δεν είναι του μυαλού, κι ας λένε αυτοί που λένε. Είναι γιατί δεν ξέρουν ούτε καταλαβαίνουν απ' αυτά. Πας να τις πεις και δε σου βγαίνουν.

Σταματούν, καμιά φορά γίνονται κόμποι στο λαιμό, μετά σε σταματούν εκείνες, δε λένε τίποτα, όσο κι αν συγκορμίζεσαι από την παρουσία τους – τις νιώθεις, τις βλέπεις, απόμακρος εσύ, απόμακρες εκείνες, δε φτάνουν. Δε σου φτάνουν οι λέξεις, ακόμα και οι πιο βουβές, να πουν για το θάνατο, έστω περιοριστικά για το δικό σου.

Ίσως, γιατί ο θάνατος δεν αφήνει περιθώρια, έχει δικούς του κώδικες, δε σε ακούει, περνάει από πάνω σου, χωρίς να δίνει εξηγήσεις, φεύγει – πάει αλλού και κλείνει τα περάσματα.

Η ποίηση κι ο θάνατος δε γράφονται με μια λέξη. Δε χωρούν.

Λέγεται πως η Ποίηση έχει μιαν εμπειρία μεγαλύτερη από εκείνη της ζωής των ευαίσθητων ανθρώπων...

Αυτή η εμπειρία, διαμαρτυρία και κραυγή, καταγράφεται και κορυφώνεται εδώ, με την ποίηση της Μαρίας Λογοθέτη. Μιας αληθινής ποιήτριας, με περίσσευμα σεμνότητας, αξιοπρέπειας και αγάπης για τη ζωή και για το μεγαλείο των απλών στιγμών. Στιγμών που σέρνουν μαζί τους

την αγωνία, την προσπάθεια αντίστασης στα αδιέξοδα που ελλοχεύουν, που δοκιμάζουν ανελέητα, χτυπώντας καθημερινά την πόρτα μιας γιατρού ποιήτριας με πλήρη αίσθηση, συναίσθηση και ικανότητα ανάλυσης και ερμηνείας.

Η Μαρία Λογοθέτη, παρά τις ατυχίες της με σοβαρά προβλήματα υγείας στα δεκαέξι τελευταία χρόνια της ζωής της, παρέμεινε πολυσχιδής προσωπικότητα, ξεχωριστή γιατρός, με ολιστική άποψη και με υπεύθυνη στάση ζωής, που έχτισε με αξιοσύνη και που πάντα σεβάστηκε και περιφρουρούσε.

Προσνής, δοτική σε όλους, ζούσε προσδίδοντας ποιότητα στην καθημερινότητα, συνειδητή χριστιανή, αλλά και γνήσια ποιήτρια της λεπτομέρειας και της ουσίας σε ένα δημιουργικό γίγνεσθαι, όσο κι αν δεν υπάρχουν κανόνες να πουν γι' αυτό.

Η ποίηση ήταν παντού, παράθυρο ανοιχτό, για τη Μαρία Λογοθέτη. Από τα πιο απλά πράγματα μέχρι τους στίχους και τις απαγγελίες του Κώστα Μόντη, από τα κείμενα του Κίτρινου Αυτοκράτορα μέχρι τη ροή των φυσικών στοιχείων –ξύλο, φωτιά, γη, μέταλλο και νερό–, που τη γοήτευαν και την ώθησαν να σπουδάσει και Ιατρικό Βελονισμό.

Όσο μου επιτρέπεται να μιλήσω για την ποιητική της γραφή, απεκδυόμενος κατά το δυνατόν συναισθηματικά φορτία, θεωρώ ότι πρόκειται για μια απόφια παραστατική ποίηση, που προσπερνά, χωρίς να αγνοεί και να παραβιάζει, την εκφραστική και την ποιητική οικονομία. Τα κριτήρια, η προσέγγιση και η αποθησαύριση αυτών των κειμένων απευθύνονται κι αφιερώνονται κυρίως στον αναγνώστη που νιώθει ποιητής, σ' εκείνον που δε δηλώνει και έχει για προσωπικό του «οπλισμό» την καθαρή ματιά και το υγιές συναίσθημα για τη ζωή και τον άνθρωπο. Σ' εκείνον που αισθάνεται και που μπορεί, έξω από την ποιητική διαδικασία, να κρίνει, να ερμηνεύει και να αποκαθιστά το ρόλο και την έννοια του ποιητή.

Η χειρονομία μου να εκχωρήσω στην Ελληνική Εταιρεία Κατά Πλάκας Σκλήρυνσης –στη μνήμη της γυναίκας μου– τα πνευματικά δικαιώ-

ματα που μου αναλογούν ως κληρονόμου της είναι συμβολική. Μπορεί και να υπάρξουν σημαντικότεροι και αποτελεσματικότεροι μιμητές.

Στην εποχή μας, εκείνο που τρομάζει περισσότερο από οτιδήποτε είναι ο κυνισμός και η αδιαφορία, όλων μας, για το συνάνθρωπο της διπλανής πόρτας που δοκιμάζεται και ζει αλλιώς την ατυχία, τις αγωνίες και τον αγώνα για τα αυτονόητα της ζωής.

Η επιλογή των επί μέρους τίτλων «Εν ου Παικτοίς» και «Κατά Συρροήν» ανήκει σ' εκείνην, όπως τα είχε στα τετράδιά της που καθαρόγραφα. Η μόνη μου επέμβαση ήταν στον τίτλο *Πριν και Μετά* και στους επιμέρους τίτλους των ποιημάτων, με τον τρόπο που ένιωθα πως και εκείνη θα έκανε.

Ευχαριστώ τις εκδόσεις Λιβάνη για την έκδοση αυτού του βιβλίου, που αποτελεί μίαν υπόσχεσή μου στη ΜΑΡΙΑ και ένα τάμα για μένα.

Μακάρι αυτή η ποίηση να βρει το δρόμο που της αξίζει.

Γιώργος Σερκεδάκης
Αθήνα, Γενάρης 2011

ΕΝ ΟΥ ΠΑΙΚΤΟΙΣ

ΜΑ ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ

Μα τι νομίζεις,
ίσα ίσα αυτό είναι ο θάνατος:
μια σκούρα κλίδα
στην προοπτική σου,
για να σε ξεχωρίζει
από τους υπόλοιπους,
που ανυποψίαστοι
παίζουν ακόμα
το παιχνίδι της ζωής.

ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ

Τελείωσαν
κι αυτά κι εκείνα
όσα ναυάγησαν στα μάτια μας
κι όσα φοβήθηκαν να 'ρθουν,
όσα ανέλαβαν την ευθύνη τους
κι όσα ακαθόριστα προσροφήθηκαν
στο περίγραμμά μας,
αυτό που τώρα νομίζεις ανάσα του ύπνου
είναι ο ρόγχος μας
ο επιθανάτιος.

ΕΝΑΠΟΜΕΙΝΑΝΤΕΣ

Πλέομε τώρα, λοιπόν,
προς μια σιωπή δίσεχτη
και οι οιωνοί μας
παγίδες και τράφοι
και δισταγμοί και αινίγματα
τώρα που η ζωή σου ξέμπαρκε
δανείζει τα ναύλα της
σε ναυαγούς
κι αγύρτες.

ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Ένας στίχος για να σημαδέψουμε τη μέρα
που αλλόφρονη
ζητά να καταγραφεί,
καταθέτοντας τα λάβαρα
και τα σημάδια
και τις απώλειες
και το προσημειωμένο ταξίδι.
Όσα έγιναν
και όσα θα γίνουν
εκδοχές αιμόφυρτες
να ζωγραφίζουν το στίγμα μας
μικρή απαντοχή
που αντιστέκεται
στα επιμέρους.

ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ

Κάθε στιγμή και συμπέρασμα,
η αγάπη μεταβλητή,
αλλόκοτος καιρός δρεπανηφόρος
δεν έχει νόημα που ξαγρυπνώ.
Θέλω να σου γράψω ένα γράμμα,
να σου πω ότι το φθινόπωρο φθίνει,
μ' έναν περίεργο τρόπο όλα φθίνουν
κρατήσου μακριά
μην εξαφανιστείς.
Κι ακόμα πως
μέσα σε λίγες λέξεις
οι θεοί μου χαθήκαν
με μια ασήμαντη διαδικασία
– σε μια μέρα διάτρητη
που δεν είχα προβλέψει.
Παρ' όλα αυτά
σου χρωστώ μιαν αρμαθιά στίχους
που σπκώνουν κεφάλι και διεκδικούν
κάθε φορά που σε αρνιέμαι.

ΟΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕΣ

Όπου πέρασες
ατέλειωτα καλοκαίρια Σιωπής
αφήσαν τα αβγά τους
και είδαν σιγά σιγά να εκκολάπτονται
αποφάσεις καθημαγμού
και απρόσφορες μεταλήψεις χαμένων λέξεων
που κάπως αλλιώς θα 'πρεπε,
λέμε τώρα.

Οι πατημασιές ομοιόμορφων πυραμίδων
σφήνωσαν στο μυαλό μας
σαν δείγμα παραστάσεων κινουμένων σχεδίων
για ηλικιωμένα μωρά
για νεογέννητους ενήλικες τέλος πάντων
για ηλικίες ανεφάρμοστες
που δεν έχουν άλλοθι
κι όμως ανθίστανται στα διακριτικά
στη διαιώνιση του είδους
στη συνύπαρξη.

Ενώπιον Θεού τα πράγματα έχουν αλλιώς,
πώς να το ψάξεις όμως τώρα,
τι να επικαλεστείς.

Η ηχώ της οπισθοχώρησης,
αν κατάλαβες,
πλησιάζοντας απομακρύνεται,

σε παρέσυρε στο συριγμό της
και δεν αντιλήφθηκες,
μ' εξουσιοδότησε να σου δείξω
πως δεν έχεις επιλογή.

Ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Ο Προμηθέας χρειαζόταν τα όρνια.
Όταν κάποιο πρωί
τα όρνια πέθαιναν
τι θα 'κανε πια ο Προμηθέας
δεμένος στο βράχο
να περιμένει.

ΓΙΑΤΙ ΠΟΛΥ ΑΓΑΠΗΣΑ

Γιατί πολύ αγάπησα τη φωνή σου
κι αυτό δεν το ξέρεις.
Έτσι τσαλακώνεις στη χούφτα σου
και πετάς
τα αδιέξοδα συννεφάκια
που την κουβάλησαν μέχρι εδώ
μόνη αυτή
μέσα από ένα σωρό άλλα πράγματα.

ΕΠΙ ΜΑΤΑΙΩ

Επί ματαίω διαμελίζουμε
όσα αγαπήσαμε
σύμπλοκες επαφές –ακτίνες
ενός ήλιου που ετοιμάζεται
να υποκύψει στην έκλειψη–
τ' αστέρια που караδοκούν
να εμπλουτίσουν το φαινόμενο
δεν έχουν σχέση με μας.
Έχουμε σβήσει σαν ζωδιακός
σαν ποτάμι αστεροειδών
έχουμε επανακάμψει.
Δύσκολο να βρει κανείς άκρη
με μας.
Σε πολικό ψύχος έχουμε εμπιστευτεί
τους πολεμιστές μας της πρώτης γραμμής.
Σε καύσωνες γυρνάμε αποδιοπομπαίοι
ζητιανεύοντας σταγόνες δροσιάς
για τις εφεδρείες.
Κι όλα όσα γράφουμε
άσκοπη προβολή
των συνεχών μας μετακινήσεων
από τη μια προσευχή στην άλλη
από τη μια αλήθεια στην άλλη
από το ένα ενδεχόμενο
στα υπόλοιπα όλα τ' ανύπαρκτα.

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

Δεν ήταν, φαίνεται, πολύ πειστικές
οι Σειρήνες,
γεμάτα δισταγμούς τα τραγούδια τους
και τα αινίγματά τους όλα λυμένα,
καμιά παρέμβαση στη φωνή τους
κι εγώ που ευχήθηκα να παρασυρθώ
παρακαλούσα εις μάτην.

ΘΑ ΠΕΙΣ

Θα πεις η ατηρησία της σκέψης,
διαφυγή πουθενά,
στις στροφές συναρτήσεις επάλληλες
και οι δρόμοι
χαμένοι μέσα σε δρόμους
όπως τα σχήματα λόγου
όπως τα σημάδια της στίξεως
όπως τα μάτια σου
παγιδευμένα στους ισχυρισμούς
μιας απρόβλεπτης ζωής
που παρεξέκλινε
και δεν παρίσταται.

Του Νίκου

1.

Εκεί που θα πας
θα σου δώσουν πίσω τα μέλη σου,
θ' απλώνεις τα χέρια
και θα τ' ακουμπάς
και τίποτα δε θα σου λείπει.

Εκεί που θα πας
τα νυστέρια που φοβήθηκες
θα 'χουν σκοπούς ανάστροφους
κι ό,τι αγγίζουν θα το αποκαθιστούν
στο πρώτο τους σχήμα.

2.

Έτσι που,
όταν θα φύγεις,
θα βλέπουμε πια τη ζωή
με άλλα μάτια.

ΠΑΡΑΛΟΓΑ ΤΑ ΦΕΓΓΑΡΙΑ

Παράλογα τα φεγγάρια
αυτό το καλοκαίρι,
αυθαίρετα,
όποτε θέλουν
σπκώνουν παντιέρα στα μάτια σου,
όποτε θέλουν
κρύβονται μ' επιμονή,
τέλος πάντων
δεν υπάρχουν κανόνες
που να ρυθμίζουν το παιχνίδι,
όχι να ξέρουμε, δηλαδή...

1993

Θα σου ξαναπώ
για κείνο το μικρό παιδί
που έχασε τη μητέρα του στο δρόμο,
θα σου ξαναπώ για τα τραγούδια
που εκείνη τη στιγμή
βρίσκαν το δρόμο τους
και κανείς δε θα μπορεί να συσχετίσει
αυτά κι εκείνα
και κανείς δε θα σταθεί
σ' αυτό το σχήμα το παράλληλο.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Τελευταία,
άλλαξε χρώμα και η αγάπη,
χαρτογραφία αόριστη
για παραβάτες και επιλήσιμονες
επιπλωμένη ωστόσο με γούστο
και ύφος
για επιχειρήματα με προσωπικότητα.
Μέσα στην τεχνική της εικόνας
μια αναιμική ζεστασιά
με παραστάσεις,
σε απόσταση όλα
για να μη διακρίνονται
οι λεπτομέρειες που επιζούν.
Μακάρι να 'ξερα
με ποιον εαυτό σου
να ταυτίσω τις μέρες που πέρασαν,
με ποιαν επινόηση
να επαναφέρω το παλιό σχήμα
πολύχρωμο, βιωμένο,
αναμφισβήτητο.
Στις τσέπες μου κρατώ
άνυδρα τοπία
και εικόνες θανάτου ψηφιδωτές
με μια δική τους λογική
κι αδυναμία.

Όποτε θέλω, ανασύρω μια απ' αυτές.
Σπουδαίο πράγμα
να βρίσκομαι εδώ
αδιαφορώντας για τούτα
και για τ' άλλα,
αποστρέφοντας το πρόσωπό μου
απ' την ακρίβεια
κάθε προγνωστικού.
Απ' αυτή τη θέση, καταλαβαίνεις,
δεν έχω λόγο να περιμένω άλλο,
άλλωστε τελευταία
άλλαξε χρώμα και η αγάπη,
ένα γκρίζο χλομό
μιας ξέπνοης μέρας φθινοπωρινής,
που τι να φέρει.

ΤΡΙΑΔΥΜΑ

1.

Τόση απροκάλυπτη διάκριση, Θεέ μου!
Αυτό είπες μόνο θα ζήσει.
Τ' άλλα δύο, δηλαδή,
δε σ' έπεισαν,
τ' άλλα δύο
δεν ήξεραν τη γλώσσα σου
να σου πουν;

2.

Αυτό μόνο έπεσε να ζήσει,
αυτό μόνο μπορούσε να ζήσει.
Τ' άλλα δύο, είπαν,
ήταν θνησιγενή.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Μην αφήνεις τόσο γρήγορα άδειο
το Σταυρό Σου, Θεέ μου,
μείνε λίγο ακόμα με τα καρφιά,
έχει όλο τον καιρό η Ανάσταση
να περιμένει,
οι προφητείες έχουν όλο τον καιρό
να επαληθευτούν,
μείνε λίγο ακόμα
μήπως και καταλάβουμε.

ΜΙΑ ΣΤΑΛΙΤΣΑ

Μια σταλίτσα ήτανε
μέχρις εδώ η ζωή
κι ο θάνατος
πάνω πάνω στο καπέλο μας
να διαθλάται στη σκιά μας
λίγο πίσω
λίγο μπροστά
έτσι που να μην μπορούμε
να διακρίνουμε.

ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΜΕΙΝΑΜΕ

Δεν ακούσαμε τις καμπάνες
δεν τις περιμέναμε τόσο νωρίς.
Κι εσύ αναστήθηκες, Κύριε,
κι εμείς μείναμε στον παγωμένο δρόμο
με σβηστό το κερί μας,
με σβηστή τη χαρά μας,
με Μεγάλη Παρασκευή.

ΚΑΠΟΤΕ

Κάποτε
αγαπούσαμε τις Κυριακές,
κάποτε τις περιμέναμε.
Ύστερα
μια εξίσωση
με πολλούς αγνώστους,
που ακόμα δεν επιλύσαμε,
μας άλλαξε τις συνήθειες.

ΓΙΑ ΚΕΙΝΑ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Για κείνα τα κείμενα
θέλω να πω
που δεν έχουν εισαγωγές
και επιλόγους
που το κυρίως θέμα τους
δε δέχεται κανέναν κανόνα
και κανέναν προσδιορισμό
ξέροντας καλά πως μόνο του,
χωρίς άλλη προετοιμασία,
είναι αρκετό
για να πείσει.

ΕΙΔΕΣ ΛΟΙΠΟΝ

Είδες, λοιπόν,
που προϋπόθεση για να Σε πιστέψουμε
είναι η αποκατάσταση,
εκεί στηρίζεται όλη μας η αγάπη,
αν δεν αναστηθείς,
όλες οι αναζητήσεις μας
κι όλα Σου τα καρφιά
πάνε χαμένα.

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ

Αυτό ήταν όλο κι όλο,
αυτό,
ένας δισταγμός κυρίαρχος
που αυτοδιασυρόταν,
μια προφητεία ακατανόητη
που μίλαγε για συνειρμούς,
ένα φιλί κυριακάτικο
που δεν είχε παρελθόν
για ν' αποθέσει τ' αβγά του.

ΔΕ ΣΩΘΗΚΕΣ

Δε σώθηκες,
δεν πέθανα,
δεν είναι ύλη ωστόσο
αυτό που υποβαστάζουμε,
δεν είναι πνεύμα
αυτό που μας κυνηγά,
ένα ξεθωριασμένο υπόλοιπο
τα μάτια μας –
διστακτικά ναυάγια
μιας άλλης ευθύνης
που δεν προορίστηκε
για καμιά αναζήτηση
και κανέναν πειραματισμό.

ΧΑΣΑΜΕ

Χάσαμε
πριν καλά καλά
να μπούμε στο παιγνίδι,
είχαμε χάσει εξ ορισμού,
μας πρότειναν για χαμένους
όταν καθόριζαν
τους κανόνες του παιγνιδιού.

ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑ

Έχει σημασία η έλλειψή σου, λοιπόν,
δεν είναι
μια τυχαία αναζήτηση στη νύχτα,
δεν είναι
μια ανεξήγητη υπεκφυγή,
μια σημαία που ξεδιπλώνεται
σε κάθε ισχυρισμό στιγμής,
είναι
μια σημαία που αναρριχήθηκε
σε ανάπηρους καιρούς
και άντεξε
με ολόκληρη την ευθύνη
του κάθε της κυματισμού.

ΚΙ ΟΤΑΝ ΕΦΥΓΕΣ

Κι όταν έφυγες
έμεινε η σκιά σου
καρφωμένη στο δρόμο,
μέχρι το άλλο πρωί
στον ίδιο δρόμο,
γι' αυτό λέω
να μην ξαναπεράσω από κει.

ΑΣ ΚΑΘΙΣΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ

Ας καθίσουμε, λοιπόν, αναπαυτικότερα
σ' αυτές τις στιγμές
τώρα που ο Ιορδάνης
δεν πρόκειται, βέβαια,
να στραφεί προς τα πίσω
και τα σημάδια στο δέρμα μας
–εντυπώματα του καιρού
και της συνάφειας–
γυρεύουν δικαιολογία
για να εξομολογηθούν τις ουλές τους.

ΤΑ ΦΕΓΓΑΡΙΑ

Τα φεγγάρια
που νανουρίζαν τις ελπίδες σου απόψε
μην τα κοιτάζεις άλλο,
ψεύτικα ήταν
για ν' αντικατοπτρίσουν προκαθορισμένα
τις έννοιες σου
και τις αντιδιαστολές
και τα φοβισμένα χαμόγελα.
Το αληθινό φεγγάρι
είχε απόψε άλλη δουλειά.

ΝΑ ΦΟΒΗΘΕΙΣ

Να φοβηθείς να περιδιαβάσεις
σ' αυτά τα ερείπια,
μικρά αγκάθινα στεφάνια
στη δίψα του Μάν,
συρμάτινοι σταυροί γεμάτοι υπονοούμενα
για το ταξίδι, που μόλις κατέληξε
σε νοσταλγία και κούραση.
Ν' ακουμπήσεις τα θάρρη σου
στους σεισμούς,
στα κενά της μνήμης,
στη σκόνη που επικάθισε ανενόχλητη,
στα θετικά ιόντα της ατμόσφαιρας,
που υπερίσχυσαν
κι αποικοδόμησαν τις αρθρώσεις.
Βρες έναν τρόπο
να ξορκίσεις τους μολυσμένους καιρούς
με τις υγρασίες
από την πρωινή ομίχλη,
αυτοί φταίξαν αποκλειστικά,
τα γνωστά απάγγελια τα μετατόπισαν
κι έμειναν οι νοτιάδες
να παίρνουν τα πάνω τους χωρίς εμπόδια.
Να σηκώνεις το γιακά σου
όταν περιεργάζεσαι τα δάκρυα των χρόνων,
το βάθος των ρυτίδων,

τις στοιβάδες των αλλοιώσεων της ψυχής,
τα φυλαγμένα γράμματα
που δε θυμάσαι ποιος τα 'στειλε,
που δε θυμάσαι ποιος τα 'λαβε,
ποιος έκλαψε στη μαρκίζα.
Ο χειμώνας θα είναι μακρύς,
να φορέσεις καινούριο παλτό
συνθετικό,
με μονώσεις κατά στρώματα,
να κάνεις ό,τι μπορείς, τέλος πάντων.
Και το κονιάκ
πάντα στην τσέπη σου
το ακαταλόγιστο του κονιάκ
και πάντα στην έννοια σου
το καλό σου ταξίδι.

ΣΤΑ ΔΥΟ ΣΟΥ ΜΑΤΙΑ

Στα μάτια σου
άνοιξα δυο μεγάλες τρύπες
σε πανσέληνη ώρα
και κοίταξα μέσα απ' αυτές
ένα ένα τους χωρισμούς μου
να διεκδικούν αφιλοκερδώς
μια ευκαιρία εκτός τόπου και χρόνου.
Γιατί επέλεξα εσένα
σαν ενδιάμεσο,
γιατί πίσω απ' τις ρυτίδες σου
όλο το παιχνίδι,
γιατί ο Ζωδιακός ενέδωσε,
Παραπυλαίος δειγματισμός
εκτός συναγωνισμού
ανεμπόδιστος.
Όμως φαίνεται
η απόπειρα ήταν δόκιμη,
σταλακίτες και ιριδίζοντα στοιχεία
βρήκαν διέξοδο προς την πληγή,
η πληγή επούλώθηκε.
Το κλειδί της διεργασίας
έπεσε σ' ένα στρόβιλο
σε μια αναίτια ώρα
κι ούτε πια.

ΔΕ ΔΕΧΟΜΑΙ

Δε δέχομαι την ευθύνη
που μου προσάπτεις,
εγώ απλώς είχα βγει
ανάμεσα σε ληγμένες συσκευασίες
εξοπλισμών
και μάζενα ανέμους
ένα για κάθε μέρα,
ένα για κάθε εποχή,
έτσι για να μη μου λείφουν
έτσι για να γράψω κι απόψε
πριν κοιμηθώ
ένα στίχο.

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ

Την τελευταία φορά
που σ' άκουσα να τραγουδάς
ήτανε Κυριακή πρωί
πίσω από μια χαραμάδα
παραμικρού αποχαιρετισμού
κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή
ο νοτιάς, που όλη νύχτα
πάνιζε τις ταράτσες,
μπερδεύτηκε μέσα στο βαρομετρικό χαμηλό του
κι αποχώρησε διστακτικά,
τρέμοντας μη γίνουν όλα γύρω εμφανή
και μπει στη διαδικασία να αρνείται.
Στα μέρη μας κυκλοφορεί
αυτό τον καιρό
και μια αράχνη,
σκεπάζει τις κουβέντες μας προσεκτικά
μην ξεπέσουν σε κανένα βορινό παράθυρο
και ξεπαγιάσουν αιμόφυρτες
στο φως κάποιου βασανισμένου φεγγαριού
που το άρπαξαν οι ποιητές
και το τραβολογάνε
μπας και τους βγει κανένας στίχος.
Δε θέλω να κοιτάς περασμένη ώρα
το φεγγάρι
που χύθηκε κατά λάθος

στο οπτικό σου πεδίο
και αναπολεί όξινες θαμπές σκιές.
Καιρό που βρήκες
να ζητιανέψεις τη ζωή,
δεν υπάρχει χώρος για τίποτα,
σου εξήγησα.

ΘΑ ΠΛΥΝΟΥΜΕ

Θα πλύνουμε όπου να 'ναι
το παρελθόν,
θα το στεγνώσουμε προσεκτικά
σαν να 'ναι μέλλον
και να το, αυτό ήταν,
θα τραγουδήσεις πάλι
για πρώτη τώρα φορά
πίσω από μια χαραμάδα προσέγγισης
σ' έναν αλλοπαρμένο ήχο,
εκδικητικό
που θα σβήνει σιγά σιγά
χωρίς ανταπόδοση.

ΤΟΥΣ ΣΤΙΧΟΥΣ ΠΟΥ ΗΜΟΥΝΑ

Τους στίχους που ήμουνα έτοιμη να γράψω
τους γράψανε άλλοι
έτσι με μια απόσταση λίγων στιγμών
που είχα στη σκέψη μου
παρατάχθηκαν σε ανθολογίες
και σελίδες περιοδικών
με υπογραφές αγνώστων.
Σημεία στίξεως αμήχανα
με σπκώσαν στα χέρια
και με πέταξαν στη στέγη σας,
σχήματα παρατατικά
που προσπάθησαν να τους φυσήξω
πνοή μέλλοντος
μπήκαν απροσδόκητα σε τροχιά
γύρω από τις απανωτές μεταλλάξεις μου
και γέμισαν την ιστορία βροχές και αντίκτυπους.
Δε θέλω να μείνω μαζί σας.
Κάτω από τα λοξά σας βλέμματα
μια αναδρομή χιλιάδων πανσέλνων
μου απλώνει τα χέρια
και μ' ένα διασκελισμό κυρίαρχο
αποκαθιστά το δρόμο
και την κραυγή
και ό,τι έχει μείνει.

ΘΕΛΩ ΤΩΡΑ ΝΑ ΣΕ ΔΩ

Θέλω τώρα να σε δω να συρθείς
πάνω στη γλιστερή επιφάνεια
ανατρεπτικού σίχου,
μ' όλες σου τις ρυτίδες ανοικτές
σε μια μετέπειτα συγκυρία αφαίμαξης
– κατάρα φυλαγμένη στην τσέπη σου από καιρό
να 'χεις να φυλλομετράς στην πορεία.
Θέλω ακόμα να ακούσω
την επίθεση της βροχής
να ξεθεμελεύει
όσα σου μείνανε να κραδαίνεις στα χέρια
και την υπαναχώρηση
και τον αντίλογο
και τη ματαίωση
και τους γελοίους συσχετισμούς.
Και τελευταία θέλω
να τραβήξω τις σαπισμένες κουρτίνες
και να μυρίσω τη μούχλα σου
σημάδι στιγμών αφοριστικών
που παρέμειναν παρ' όλα όσα
γιατί η μοίρα των μισοτελειωμένων φιλιών
είναι να στοιχειώνουν
στην πρώτη διάστιξη
και με κάθε πρώτη ευκαιρία
να διεκδικούν το ανάθεμα.

ΘΑ ΄ΡΘΟΥΝΕ

Θα 'ρθουνε, λες, χειρότερες μέρες,
συγκυρίες χτικιάρες
τις προοιωνίζονται,
φύγε από το παράθυρο τώρα,
δεν έχει μήνυμα να σου στείλει
το αμετανόητο,
μια χρωματιστή επίγνωση
σκάλωσε στην κουρτίνα,
δεν πρόσεξες;
Για όλα υπάρχει μια σιωπή,
μια διαθέσιμη σε όλους τους καιρούς Ερινύα
προσαρμοσμένη κατά περίπτωσιν
σε παραδοχές και ανυπέρβλητα.
Άδικα παραδώσαμε «γην και ύδωρ»
σε φεγγαροπαρμένα σχήματα
και μικρά πουλιά-λέξεις
όταν το έδαφος φάνταζε στέρεο
κάτω απ' τα πόδια μας.
Δεν είχαμε δική μας μνήμη ποτέ
γελοία υποκοριστικά μας δάνειζαν
τους φωσφορισμούς τους,
γελοίες υποσχέσεις μάς αποκοίμιζαν.
Κι όλα αυτά γιατί
ένα κακό συναπάντημα
μας άνοιγε δρόμο προς τη σιωπή
κι εμείς δεν αντιληφθήκαμε.

ΔΕ ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ ΨΕΜΑΤΑ ΠΟΤΕ

Δε θα σου πω ψέματα ποτέ
σ' ένα μετέπειτα χρόνο μου
απαλλαγμένο από όλα όσα
θα καταθέσω τις σπασμένες μου γέφυρες
και τα σημάδια
και τις ανεξέλεγκτες απαντοχές
ζητώντας να λυθεί η συνέχεια.
Πιο πέρα θα στέκεις εσύ
το τοπίο θα ολοκληρώνεται
χωρίς εσένα
κι από κει και μετά
το σχήμα σου
θα έχει αλλάξει τις συντεταγμένες.

ΕΓΩ ΔΕΝ ΠΡΟΤΙΜΗΣΑ

Εγώ δεν προτίμησα τίποτα, παιδιά,
εγώ καλά καλά δεν κατάλαβα,
δεν τέθηκε καν θέμα επιλογής
«εική και ως έτυχε» όλα
θέλω να πω
μη μου ζητάτε διασαφηνίσεις
άλλοι μοίρασαν τα χαρτιά,
άλλοι απόδωσαν την ερμηνεία,
τι να σας πω.

ΜΕ ΠΑΡΕΣΥΡΕ

Με παρέσυρε ο Μάνης
οφείλω να πω
ανήλιαγος,
σπασμένος σε χίλια κομμάτια,
εκδικητικός.
Τράβηξε κατά το βοριά,
εγώ ξοπίσω.
Κι ούτε χρωματιστές ανάσες
στο δρόμο μας
ούτε κάτι έστω
από κείνα που λένε οι ποιητές.
Μάνης συρφετός
με στεφάνια ακάνθινα
και ανάσες-χρησμούς
να ξορκίζουν τις περασμένες στιγμές
και να εξουσιοδοτούν τα μετέπειτα.
Υστερα έβρεξε
έτσι που ως το πρωί
και το παραμικρό σημάδι
αμφιμονοσήμαντου σχήματος
είχε ξεφτίσει.

ΞΕΧΑΣΕΣ ΝΑ ΥΠΟΓΡΑΦΕΙΣ

Ξέχασες να υπογράψεις το κείμενο
που άφησες στα υπ' όψιν μου,
να εννοήσω πως δεν πρόσεξες
το τέλος της σελίδας,
να εννοήσω πως υπάρχει
και συνέχεια
κι ίσως είναι οι συγκεκριμένες φράσεις
αναστρέψιμες
και στο υστερόγραφο
να επιφυλάσσεις μίαν άλλη εκδοχή,
να εννοήσω
πως ζητάς χρόνο να διαψεύσεις;

ΔΕ ΘΑ ΕΙΧΑΜΕ

Δεν είχαμε άλλη επιλογή
σου το 'χουμε εξηγήσει
προσωρινά το κατάλαβες
και συγκατετέθης
μετά από λίγο όμως
μέτρησες αλλιώς τα πράγματα
και είχες αντιρρήσεις,
αλλά εμείς ήμασταν ήδη στο δρόμο
δε γινότανε να υποστείουμε πια
σημαίες και λάβαρα
πώς να σε κάνουμε επιτέλους
να το αντιληφθείς.

ΔΑΝΕΙΖΟΜΑΙ

Δανείζομαι την πρώτη λέξη
για να ξεκινήσω την προσευχή μου
άστοχη όπως πάντα,
κατανυκτική όπως μετά.
Φοβάμαι
πως το καλοκαίρι που θά 'ρθει
δε θα 'ναι αναστρέψιμο,
το αμίλητο νερό στα πηγάδια του
φοβάμαι
τα σημάδια του ήλιου του,
τα εγκαύματα μέχρι το κόκαλο,
τα δάκρυα χωρίς αποχρώντα λόγο,
τις κουρασμένες εξηγήσεις του βοριά
όλα συρρέοντα και κατηρημένα
στην πρώτη άνευ όρων παράδοση
της άρσης του απορρήτου.
Κι όσα προσδοκούσα μέχρι χτες
εκεχυρία βλάσφημη
που μετράει τα κατά τύχην
και τα απότοκα συμπτώσεων.
Κανένας παρακλητικός εκ βαθέων.
Αντιλαβού επιτέλους, Κύριε.

ΘΑ ΜΕΙΝΩ ΞΑΓΡΥΠΙΝΗ

Θα μείνω ξάγρυπνη όλη τη νύχτα
να ζωγραφίζω τελείες
τελείες και παύλες
τελείες και ερωτηματικά
τελείες και παρακλήσεις
μετανοήματα και σπασμένους συνειρμούς.
Τίποτα δε μοιάζει με τίποτα
ο καινούριος χρόνος έτοιμος να φύγει,
ο παλιός παίρνει θέση στη σκηνή
η μεγάλη άπνοια ρυθμίζει το χώρο,
πρέπει να αναλάβουν δράση
τα ενδότερα.
Σ' όλες τις διάδοχες αναλήψεις βρέχει,
μούσκεμα ως το κόκαλο
όλοι οι κατακλυσμοί,
αναφαίρετα διαμετρήματα τα χιλιόμετρα
που μάζεψα επί ματαίω
μη μ' ακούσεις άλλη φορά, Κύριε,
στις προσευχές μου μην ξαναπάρεις θέση
με τρόμαξαν οι συγκατανεύσεις Σου
υποψιάζομαι
πως, όπου να 'ναι,
θα ανακαλέσεις.

Σ' ΕΠΕΙΣΕ

Σ' έπεισε ένα κομμάτι
πανσέληνης απόστασης
κι ανοίγεις τους δισταγμούς σου
διερωτώμενος
και αναιρείς όσα επέβαλες
με δική σου ευθύνη;
Σημαντικό!
Τα τυχερά σου χαρτιά όμως
θα τ' ανοίξει η Ανάδρομη Σύγχυση,
ο φόβος για ό,τι
θα μπορούσε εις το εξής να συμβεί,
το αδηφάγο βόλεμα στα ως έχει.
Έτσι, που όλα όσα ισχυρίστηκες,
όλα όσα επεξέτεινες,
σου λέω όλα,
πάνε χαμένα.

ΕΡΩΤΙΚΟ

Μ' ένα στίχο
θα σου χαράξω το σώμα,
σημάδια της ποίησης
ώρες που με κλειστά τα μάτια
σε εγκατέστησα
σε άρμα δρεπανηφόρο
να περνάς μέσα από χαλάσματα
να συλλέγεις κειμήλια.
Το μικρό σημάδι στο πόδι σου
μου ανοίγει μια πύλη,
μέσα απ' αυτήν μικρά ρυάκια
και σκοτεινά ποτάμια,
χρόνια τώρα το ίδιο κυρίως θέμα
κι ο επίλογος,
σταυροφορίες επώδυνες,
άδικες μοιρασιές
θανατηφόρες.
Θα σε περιμένω στο τέλος της στιγμής
να σε ανακηρύξω πηγάδι
και χείμαρρο
και θάλασσα της αγάπης.

ΑΛΛΑ ΜΟΥ ΕΛΕΓΕ

Άλλα μου έλεγε ο Μάης
στους πρόποδες της νύστας μου
καθώς συλλάβιζε περίφροντις
με φόβο μην κάνει λάθη,
με ηχώ προγραμματισμένη
αναπόφευκτη.

Τον παρατηρούσαν
ανθισμένοι συνειρμοί
και ρίχναν τα πέταλα,
μικρά πουλιά συνείδησης
κι αναβοσβήναν υποδόριες κραυγές
και αλληλούια μουσκεμένα.

Τελικά
η μέρα τέλειωσε
με θρόισμα ουράνιου τόξου
φυλλοβόλου
ανάμεσα σε κενά μνήμης
που δημιουργούσαν ερωτηματικά.

ΣΟΥ ΕΤΟΙΜΑΣΑ

Σου ετοίμασα για πρωινό
μια φέτα άνοιξη
πασπαλισμένη
με διθυράμβους
τελειωμένης ελπίδας.
Θα αναλάβεις τώρα εσύ
να χορτάσεις το όνειρο
μη γυρνά στους δρόμους ακόμα
ξέσκεπο
και αφυδατωμένο,
μην το βρει κανένας νοτιάς
και του μουσκέψει τη θύμψη
– θεωρία κατασκότεινη,
πληγή κρυφή
θανατηφόρα.
Θα σε συναντήσω σε ώρα ψιθύρων.
Να κλάψω μαζί σου
για όλα όσα θέλω να σου πω.
Θα σου φέρω παράπλευρες σκέψεις
να κατασκηνώσεις,
σβησμένα ουράνια τόξα
να κρατηθείς
θα σου χαρίσω μιαν αλληλουχία προφάσεων
να λύσεις το χρησμό τους.
Όπου κι αν πας,

μια ρυτίδα περασμένου χρόνου
θα σε σημαδεύει
κάπου ανάμεσα στη μέρα σου
κάπου ανάμεσα στη νύχτα σου
μια σχισμή χωρισμού.

ΜΝΗΜΕΣ

Πάλι Μάιος ήταν
και θυμάμαι καλά,
απλώς τα χρώματα δε συνεργάζονταν
οι ήχοι δεν ήταν διατεθειμένοι,
θέλω να πω
το τοπίο έμοιαζε χωρίς να μοιάζει
τίποτα δεν είχε την πρόθεση
να απαθανατιστεί,
όλα ισούντο
κι όλα τραβούσαν γραμμές διαχωριστικές
που με μπέρδευαν.

ΚΑΤΑ ΣΥΡΡΟΗΝ

ΟΝΕΙΡΕΥΤΗΚΑ

Ονειρεύτηκα το γύρο του κόσμου.
Ένα απόβραδο ζεστό
θα τον ξεκινήσω,
κάθε πέτρα μικρή
που θα συναντώ
θα μου αλλάζει πορεία,
έτσι που να μη φτάσω πουθενά
και ποτέ να μη βρω το δρόμο
να γυρίσω.
Θα σ' αγαπήσω ξανά
όταν πάψω να σ' αγαπώ
– οξύμωρα,
επιφατικά,
αλεξίσφαιρα.
Θα 'χουν τα χρόνια περάσει
και δε θα 'χει νόημα τίποτα πια,
μόνο ένα τέλος πανηγυρικό
σαν έκρηξη ηφαιστείου
ως τώρα ανύπαρκτου
που θα συμπαρασύρει
την όποια αυλαία.

ΣΕ ΘΥΜΗΘΗΚΑ

Σε θυμήθηκα σήμερα
πρωινό Σαββάτου και άνοιξη
κάθισα να σου γράψω,
μέσα σε τόσες σιωπές
ποια απ' όλες είναι η δική σου.
Τι ήσουν εσύ, τελικά;
Στιγμή δεν ήσουν,
χρόνος δεν ήσουν,
πάμε πιο κάτω
μήπως βρούμε την άκρη,
άκρη δεν είχες,
σε μια φυλακή του νου
μετρούσες αυτά που έλεγα
και είχες αντιρρήσεις.
Τόσον καιρό μετά
η μέρα σου και η νύχτα
λογάριθμοι και προβολές,
περνάς από το ένα κείμενο
στο άλλο
άλλοτε πρωταγωνιστής
κι άλλοτε σε δευτερεύοντες ρόλους
με ταχύτητα που με συνθλίβει
διεργασία πολύπλοκη
και με ζαλίζει,
θα πέσω.

Δε μου φτάνει καμιά εξήγηση
κι ούτε έχω προοπτική
να αμβλύνω έστω τα σημάδια,
τα σημεία στίξεως
καιρό πολύ
θα με καταδιώκουν.
Μέχρι να φέρεις την πανσέληνο
δεμένη χειροπόδαρα
να μου ζητήσει συγνώμη.

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΡΑ

Χιλιάδες χρόνια τώρα
σ' αγαπώ,
η μυρωδιά της καμένης ζωής
έχει διαπεράσει το δέρμα,
λίγα βήματα πιο μετά
υπάρχεις περισσότερο όταν λείπεις.
Το αρχικό σου σχήμα
μια διάσταση που, φαίνεται,
δεν είναι πραγματική
ωστόσο εγώ ορκίστηκα
ότι θα τη συντηρήσω
στους αιώνες.

Τώρα πια το να μην είσαι
είναι απολύτως αντίστοιχο
του να υπάρχεις
κι είναι καλύτερο να φύγεις
σιγά σιγά,
η θέση σου στατική
θα διατηρεί το χώρο της
ενώ εγώ θα κινούμαι
γύρω της, μακριά της
όπου ο καιρός με τραβήξει.
Θα γυρνώ να σου μιλώ
για τα ταξίδια μου
και δε θα με νοιάζει αν ακούς,

οι λέξεις μου
θα γίνονται δέντρα
στα κλαδιά τους να κρεμώ
κάθε νέα σελήνη
και κάποια φορά
θα πετάξω καταπάνω τους
μια πανσέληνο
να τα κομματιάσει.

ΣΕ ΒΑΣΑΝΙΖΕΙ Η ΝΥΧΤΑ

Σε βασανίζει η νύχτα,
πες το μου
και ξέρω εγώ
σε ποια στροφή του ύπνου
θα την αρπάξω απ' τα μαλλιά
να μην ξαναδεί φεγγάρι,
να συρθεί ματωμένη
πάνω σε αστέρια-καρφιά
και να ζητήσει βοήθεια.
Εσύ μην τρομάξεις
με τις φωνές της,
αργότερα θα έρθει εσένα
η σειρά σου,
όταν η ευθύνη της φωτιάς
θα σε πιάσει απ' το χέρι
και σίδερα πυρακτωμένα
θα χαράζουνε δρόμους
πάνω στο μυαλό σου
που σάλεψε
και δεν ενδίδει άλλο
στις εικονικές πραγματικότητες.
Ξέρω πως θα σε σπρώξω
και σένα
στην τελευταία παράμετρο,
έχω μελετήσει καλά

τις εισόδους προσπέλασης,
θα μείνεις έκπληκτος
με όσα πρόκειται να συμβούν,
έπρεπε ωστόσο
να τα έχεις λάβει υπ' όψιν.

ΠΑΕΙ ΚΑΙΡΟΣ

Πάει καιρός που δεν εμπιστεύομαι
το φως
τόσο γρήγορα που εναλλάσσεται
με το σκοτάδι
μου δημιουργεί προβλήματα
στην όραση,
οφθαλμαπάτες,
ανύπαρκτα σχήματα,
σκιές που όλο και κάτι
έχουν να μου θυμίσουν,
φτάνει.
Σκέφτομαι να το παραφυλάξω
και να εκτροχιάσω
την ευθεία του,
θεωρία λάθος, ούτως ή άλλως,
από πού κι ως πού
σε ευθεία το φως,
από πού κι ως πού
σε τροχιά το σκοτάδι,
μιλημένα όλα,
ανεξέλεγκτα,
όσοι σε κάτι πίστεψαν
μπορούσαν να έχουν γνώμη
κι οι ευθείες όλες
στο διάβολο

κι οι τεθλασμένες
ας μας κάνουν τη χάρη.
Κρατώ στα χέρια μου
μια κατάρα κεραυνό
ξέρω πως, όταν την κατευθύνω,
ο Ιορδάνης θα στραφεί
πάλι προς τα οπίσω,
απειλή δύσβατη
μετέωροι υπαιγιμοί,
με τρόμαζε πάντα
η φορά των πραγμάτων.
Σωπαίνω.
Μια ξεχασμένη νύχτα
ανέλαβε να μετρήσει τα χρόνια μου.
Δεν είναι δύσκολο.
Ούτε ένα σημάδι
δεν πρόκειται να κρύψω.

ΠΟΤΕ ΜΟΥ

Ποτέ μου δεν είχα πίστη
ως κόκκον σινάπεως
ποτέ μου μ' αυτήν που 'χα
δεν μπόρεσα να μετακινήσω
σπυρί άμμου,
διά της πίστεως δεν κατόρθωσα
το δυνατό.

Στηρίζω τις ελπίδες μου
σ' όσα έχασα,
σ' όσα δεν πρόφτασα να σκεφτώ
σ' όσα στο σύνολό τους
με αποδυνάμωσαν,
στηρίζω τις ελπίδες μου
σε γραμμές θεωρητικές
–σημάδια της Αγίας Αμφιβολίας–
πάνω σ' αγάπες που ισχυρίστηκαν
και σε θανάτους που με πήρανε
απ' το χέρι.

Καταργώ, λοιπόν, όλους τους γυρισμούς
τα μαύρα φίδια-μονοπάτια
και τις πόρτες που περιμένουν
μισάνοιχτες,
συντονισμένες στους κρυφούς ήχους
και τις μυρωδιές,
σκαρφαλωμένες στα σημάδια

που έδειχναν πως είχαν ξεχαστεί.
Δεν περιμένω καινούρια μέρα.
Η τελευταία πανσέληνος του χειμώνα
γέννησε τ' αβγά της
σε μια κραυγή φευγάτη,
ρομφαία δίστομη,
καταλύτης των ακροτελεύτιων
δισταγμών
στο κέλυφος της μεγάλης Τελείας
που θα κλείσει τον κύκλο.

ΜΗΝ ΑΚΟΥΣ

Μην ακούς που μιλούν για άνοιξη,
κάποτε μπορεί ίσως και να 'χαν δίκιο,
όμως αυτή την ολότελα δική σου στιγμή
ένας χιονιάς δυσεπίλυτος
δηλώνει κατοχή στο δωμάτιο
και μέσα σε λίγα λεπτά
ολόκληρο το σκηνικό αλλάζει.
Θα κρατήσω το φιλί μου στο μέτωπο
και θα βγω στο δρόμο
με βήματα που δεν είναι βήματα
–αυτοσχεδιασμοί προσπάθειας
που δεν ευοδώνεται–,
ένα κράτημα της μοίρας είναι
έτσι που τίποτα να μην προχωρεί
κανονικά,
απλώς και μόνο να σέρνεται.
Πρόλαβα να σου πω
την ερμηνεία όλων των προβλημάτων,
ούτε που θα τη φανταζόσουν,
αυτήν τη στιγμή είχα επιλέξει
και περίμενα.
Δεν ξέρω αν έσπες αφτί
για ν' ακούσεις,
περίφροντις μου φάνηκες,
έπρεπε να διορθώσεις τη διάσταση,

δεν ήξερα αν θα καταλάβεις,
δε μου 'χουν πει
αν απ' την άλλη πλευρά του πέπλου
οι φιγούρες αναγνωρίζονται
κι αν μου 'χουν πει, εικασίες.
Ο ποταμός κυλούσε, τον έβλεπα
εγώ όμως στεκόμουν πέτρινη
γι' αυτό και όλη η τωρινή απορία.
Πάω πιο πέρα, λοιπόν,
έχασα,
μου πήραν,
απόμεινα.

ΒΑΣΑΝΙΣΣΕ, ΚΥΡΙΕ

Βασάνισε, Κύριε,
αυτούς που με βασάνισαν,
νήστεψα καιρό πολύ και προσευχήθηκα
στην Αγία Συγκυρία,
τίποτα δεν κατάφερα
σε κανέναν να συγχωρήσω.
Μια λεπτομέρεια
δεν ευτύχησα να βρω
στο δρόμο μου
όλα με τον καιρό
προσλάμβαναν διάσταση οργής
και εκδοχής ουσιώδους,
μια ανάμειξη Θεού Εγκέλαδου
και καθαρτήριας ολοσχερούς
καταστροφής.
Σ' αυτήν τη σύμπλοκη διεργασία
της συνώμης
οι σκέψεις μου πάντα αμφίδρομες.
Κουρασμένη,
επικαλέστηκα με ευλάβεια
τη μακαρία Τελεία.
Εις μάτην.
Δεν ήρθε η ώρα φαίνεται
της Διαχωριστικής Γραμμής:
από εδώ ό,τι μ' αγάπησε

από κει ό,τι με ρήμαξε.
Μη με αφήσεις να ξεχάσω, Κύριε,
απόψε,
που αναδιπλωμένη η ζωή μου
σου ζητεί ακρόαση,
μπαίνοντας στο Μυστήριό Σου
φωταγωγημένη
να προσφέρει συνείδηση
και θυμίαμα
κλίνοντας το γόνυ
στο Λόγο σου.

ΕΛΑ ΤΩΡΑ ΚΙ ΕΣΥ

Έλα τώρα κι εσύ
που ζητάς ευθύνη
από το πουλί
αυτό για να παίξει
δοκίμασε ίσα ίσα
τα φτερά του,
καμία άλλη πρόθεση
δεν είχε
ούτε και νομίζω πως φαντάστηκε
πως κάποια στιγμή
θα ετίθετο θέμα.

ΜΗΝ ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ ΜΠΡΟΣΤΑ

Μην πηγαίνεις μπροστά απ' αυτά,
αυτά ακολούθα τα προσεκτικά
άσ' τα σιγά σιγά αυτά
να σ' οδηγήσουν
και, βρε αδερφέ, όπου βγει
στο κάτω κάτω, όπου φτάσει.

ΕΚΛΕΙΨΗ ΣΤΟΝ ΑΙΓΟΚΕΡΩ

Έκλειψη στον Αιγόκερω
και πανσέληνος.
Σε χάνω.
Το ανατέλλον σημείο του Ζωδιακού
φαίνεται νικητής.
Σ' ένα κατώφλι του χρόνου
όλο το παρελθόν
συμπυκνώνεται σε μια
κρυστάλλινη μικρή επιφάνεια
πολυπρισματική
που διαθλά με τρόπο περίεργο
τις δύσεις και τις ανατολές,
το φιλί και το δάκρυ,
τα δεκατέσσερα χρόνια.
Στη σκάλα της συμπαντικής
εκδοχής
δεκαοκτώ μήνες χαροπαλεύουν
κτυπημένοι από το σπαθί μου,
δεν είχαν ποτέ φανταστεί
τι ρόλο θα τους ανέθετα
να διαδραματίσουν,
ανυποψίαστοι
είχαν το δικό τους συμβολισμό.
Κάποια στιγμή
όλα αυτά δε θα 'χουν παιχνίδι

να παίξουν
λιωμένα
μέσα στον πυρήνα του χρόνου.
Μα τώρα,
αυτήν τη στιγμή,
αυτήν τη δική μου σημαντική
στιγμή
τα καλώ στη σκηνή
σαν πρωταγωνιστές
που θα εισπράξουν την ψυχή μου
σ' ένα εκκωφαντικό χειροκρότημα.

ΠΡΟΦΑΝΩΣ

Προφανώς, όσα συνέβησαν
κάθε άλλο παρά
αποδυνάμωσαν το κλουβί
αυτό το συγκεκριμένο κλουβί
τήρα
κελαπδεί πανίσχυρο,
ο καιρός
θωράκισε το πορτάκι του,
δεν έχει τώρα τίποτα
να φοβηθεί
κι από δω και πέρα
τίποτα δε θα το νοιάζει.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΗ

Η τελευταία λέξη δική σου,
φίλε μου,
δυνατά μίλα μου,
δυνατά να σ' ακούω,
καμιά σου λέξη δεν πρόκειται
τίποτα να μου πει
παρ' όλα αυτά
κρατάω τους τύπους.

ΚΑΤ' ΟΝΑΡ

Νυν απολύοις την δούλνν σου.
Αφού σε μια ακροτελεύτια εκδοχή
μάζεψα τα υπάρχοντά μου
κι έκλεισα τ' αφτιά μου στο Λόγο σου.
Ανατέλλω τώρα από τη δύση μου,
μια σανίδα επιβεβαίωσης
θα με βγάλει στη στεριά
καταποντίζοντας τους δισταγμούς μου
εκεί απ' όπου έπνευσε ο ούριος άνεμος.
Κατ' όναρ μού αποκαλύφθηκαν
όσα στο φως της λάμπας
έφαχνα χρόνια
κι αφού είχαν ξεραθεί πια τα μάτια μου
κι οι προσδιορισμοί αναζητούσαν πατρίδα
σε σελίδες και προσευχές
εις μάτην.

ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Αυτό το καλοκαίρι
είναι δικό μου ως την άκρη,
θ' ανατρέψει τα κεκτημένα μου
στην πρώτη του στροφή.
Να μην αντιληφθείς
να μην υπεισέλθεις
να μη ζητήσεις καμιάν εξήγηση.
Η ζωή πέρασε μπροστά
και τακτοποίησε όλο αυτό το τοπίο,
ήταν ανάγκη έτσι να γίνει.

ΠΑΛΙ ΙΟΥΝΙΟΣ

Πάλι Ιούνιος και 7,
παράδρομοι ασφυκτικοί
αναθεώρηση ξανά και ξανά,
δε σε συγχώρησα.
Δεν είχα δίκιο ποτέ
ωστόσο στον κρυφό καταμερισμό
τα δικά μου περιθώρια πάμφωτα
ανέτρεπαν τις σελίδες σου,
τα γινόμενα και τα πηλίκα μου
σε μια αλληλουχία σιωπής
παρόπλιζαν τις παραδοχές σου.
Πήρα στα χέρια μου πολλές φορές
τις αντιφάσεις σου
και τις περιεργάστηκα,
αποδυναμωμένες αφ' εαυτών
δε μου χρειάζεται άλλο να τις σκεφτώ
η τετραγωνική ρίζα μιας σύμπτωσης
ήταν όλη αυτή η υπεκφυγή
όμως ακόμα
και όταν το έμαθα καλά
σε κάθε επόμενη διαδρομή
έχανα κι έχανα.
Καλύτερες σκέψεις δε θα 'ρθουν
κάποια μέρα όλα τα καλοκαίρια
στερεύουν,

δεν είναι αυτό
είναι που μιας μέρας ο αχός
σημάδεψε το χρόνο μου
είναι που ό,τι είχα να σου πω
μέχρι εδώ ήταν.
Δεν έκανα λάθος πουθενά
δεν παίρνω πίσω τίποτα
και δε μετανιώνω.

ΠΑΕΙ ΚΑΙΡΟΣ

Πάει καιρός που δε σε θυμάμαι
μια ολόκληρη διαδικασία ανάνηψης
φαίνεται πως πια έχει ολοκληρωθεί,
οι χρησιμοποιημένες αγάπες
ανακυκλώνονται εύκολα
και διαφεύγουν της μνήμης,
όλα τώρα είναι όπως παλιά,
μια γλυκιά μυρωδιά φρέσκου ψωμιού
στη θέση που κρατούσες ως τώρα,
μια απανεμιά.

Στα χέρια μου μεγάλωσαν
ένα σωρό φεγγάρια χειμωνιάτικα,
κάθε που κλαίγανε για την ορφάνια τους
εγώ τα σκέπαζα με σύννεφα φωτιάς
να μη βλέπει ο κόσμος και σχολιάζει.
Κράτησα στην άκρη
μια λεπτομέρεια αποδοχής,
προσευχήθηκα στην άγια συγκυρία
να φύγει από τη μέση
να μη βάλει το χέρι της,
δεν τα κατάφερα να σε συγχωρήσω,
σκιές αγελαίες
εκ των υστέρων όλες οι κινήσεις μου.
Χίλια χρόνια τώρα σ' αγαπώ
κι ο ήλιος έχει σηκώσει παντιέρα

και δε λείν ν' αλλάξει ημισφαίριο,
μια διεργασία χρόνου
ανάμεσα σε σένα και σε μένα
ανάμεσα σε μένα και σ' αυτόν
τακτοποιεί τους τροπικούς
αυθαίρετα
κι η κοσμική ακτινοβολία
η αντιύλη, ουράνιο τόξο.
Αυτό δε σημαίνει
ότι ζητώ τη γνώμη σου
ό,τι και να νομίζεις το ίδιο μού κάνει
απλώς, σε είδα που στάθηκες
για λίγο στην πόρτα μου
και θεώρησα ότι έπρεπε στο έτσι
κάτι να πω.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Μια Μεγάλη Παρασκευή περίφροντις
να με κρατά από το χέρι,
είναι, δεν είναι Άνοιξη
στίγμα απροσδιόριστο,
καιρός φορτωμένος προγράμματα
που δεν ευοδώθηκαν.
Σε μίαν άκρη του αδιέξοδου
δένει τα παπούτσια της η σκέψη
ότι δεν πρόκειται και πολύ να μου λείψεις
να μείνεις, να φύγεις
όπως και να συμβεί, έχει ξεχειμωνιάσει
το όνειρο.

ΝΑΙ

Ναι,
αυτό το τόσο δα στιχάκι
για το κλουβί,
αυτό το τόσο δα στιχάκι
για το πουλί
πρόκειται σε λίγο ν' απλωθεί πολύ,
να γεμίσει συρτάρια και παραμιλητά
δεν προορίζονταν αυτά εξ αρχής
για μίζερες στιγμές
και σχεδιασμούς ονείρων,
κάτι αλλιώτικο αυτό που ήθελαν να πουν
περιέκλειε
άσχετα αν τελικά δεν το 'παν.

ΛΑΛΕΟΥΣΑ

Λαλέουσα και έλατα μοναχικά,
κυνηγώ τις συστάδες των συνειρμών,
κάπου εδώ γύρω
καραδοκούν συνώνυμα
ανώνυμα,
τα πλέον επώνυμα,
το βουνό έχει την ίδια γνώμη.
Δυσκολεύομαι να διακρίνω
πίσω από το σούρουπο
με καθοδηγεί μια γραμμή ανοικτή
φέρω και αναφέρω.
Τα ενδεχόμενα κυκλοφορούν
με χαμηλωμένες φωνές,
τα φώτα πρέπει επίσης
μόλις να υποσημαίνονται.
Δεν ξέρω τι είναι κυρίαρχο,
μάλλον κάνω λάθος
για την περίπτωση μου
προσπάθησαν να κρυφτούν
και κάποιος τα ξετρύπωνε
προσπάθησαν να φανερωθούν
και κάποιος έστριβε αλλού τα μάτια,
ιστορία ολόκληρη σου λέω,
αν δεν το 'χεις ως τώρα καταλάβει
μην εκπλαγείς

σε μια κρίση πυρετού
κάθισαν και μου τα είπαν όλα
έτσι που τώρα
δεν έχω καμιά ερώτηση να κάνω
προσωπικά εγώ δεν έχω τίποτα
καταλάβει.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Τα χέρια ακριβώς όπως τα 'ξερα,
τα χέρια όπως ποτέ δεν τα 'χα δει,
τώρα δηλαδή
αυτό το λένε θάνατο;
Και πώς να προλάβω έτσι
αμέσως να χαρώ
δεν ξέρουν τι λένε μου φαίνεται,
δε θα προσπαθήσω,
δεν είναι για μένα οι εξισώσεις
αυτές
ο άγνωστος X
πουθενά δεν προσδιορίζεται
τον ξέρω καλά,
δεν μπορώ να τους δώσω να καταλάβουν
σ' άλλη διάσταση
ανταλλάσσουμε χειραψίες
επιτέλους, το δάκρυ μου
κρατά την ανωνυμία του,
ενοχλεί;
Τώρα θα έχει καταλάβει
γι' αυτό λέω σιγά σιγά
ν' αποτραβηχτώ,
δυο πλίθιοι ξένοι
θα φροντίσουν τα περαιτέρω
σαν να μην είμαι πουθενά εγώ

κι αυτό, γιατί έχουν επιχειρήματα
όλα τα επιχειρήματα,
οι δικοί μου ισχυρισμοί
απλώς ψάχνουν ανάμεσα στα δάκρυα,
που δεν εννοούν να συμμορφωθούν.

ΕΤΣΙ ΑΚΡΙΒΩΣ

Έτσι ακριβώς σαν αυτό το πουλί;
που δίπλωσε προσεκτικά
τις φτερούγες του,
κάθισε στην άκρη του κλουβιού του
και τέλειωσε τη μικρή του ζωή
χωρίς να θέλει να πει τίποτα,
ενοεΐς ότι μέχρι εδώ ήταν όλα;

ΤΙΠΟΤΑ

Τίποτα δε θα 'χε σημασία τώρα
αν όλη αυτή η λεία επιφάνεια
δεν αντανακλούσε
ήχους
και υπεκφυγές
και επικίνδυνους ακροβατισμούς.
Δε θέλω τίποτα να συγχωρήσω
όσο βαθύτερα κατανοώ
τόσο η πίκρα με οπλίζει με δικαιώματα,
το δικαίωμα στην εκδίκηση
δεν μπορεί να μου το αμφισβητήσει κανείς,
το σύμπαν συγκαταναεύει,
μια ενέργεια απρόσμενη
μου χτυπά την πόρτα,
η στάχτη μου
μπορεί να συμπαρασύρει
το δικό σου απροσπέλαστο,
να σε δώ να κυλιέσαι στη φωτιά,
στα αίματα,
στην κραυγή
αυτό το βράδυ δε με χωρά
όλα αυτά που σου στέλνω
δεν είναι δικά μου,
κάποιος σου χρωστά
κάποιος μου χρωστά
αλλά τι έχω εγώ να κερδίσω;

ΘΑ ΣΟΥ ΓΥΡΙΣΩ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ

Θα σου γυρίσω με τη σειρά μου
την πλάτη
αλλά αυτό δε θα 'χει καμιά συνέπεια
απλώς, εγώ δεν ξέρω
πως μέχρι εδώ
στην παραλία της συνήθειας
γυρεύαμε στιγμές
μεμονωμένα συνθήματα
που κουνούσαν το χέρι
υποδλώνοντας
μια παρουσία
που συνεχώς απουσίαζε,
μια απουσία
που συνεχώς ήταν παρούσα
μ' ένα ειδικό βάρος
που μετατοπιζόταν διαρκώς
απειλώντας την όλη ευστάθεια.
Ξέρω
πως αφορίζονταν οι νύχτες
ένα περίγραμμα όλο κι όλο που συνορεύει
που ανθίσταται
που τελικά το παίρνει ο ύπνος.
Τώρα που τέλειωσες
οι στίχοι λιγοστοί
αλλοπρόσαλλοι

γυρνάνε από πόρτα σε πόρτα
διεκδικώντας
όσα άφησαν να διαρρεύσουν
στην ώρα του κατακλυσμού.
Ξέρεις, οι συγκεκριμένοι σίχοι
κατάφεραν να κρατήσουν
τη δική τους πορεία,
απρόβλεπτη,
ιδιωματική,
γι' αυτόν που ξέρει να τους διαβάζει
αναλαμβάνουν χρέη υστερόγραφου
ή προφητείας,
άνευ όρων συναλλαγής.

ΘΑ ΣΟΥ ΘΥΜΙΣΩ

Θα σου θυμίσω κάποιες στροφές
δε φανταζόταν κανείς
πως μέσα σε λέξεις απλές
κομμένες
σπασμωδικές
γράφανε ιστορία,
παρατημένες ζητιάνες
πως μέσα στις άδειες τσέπες τους
μάζευαν
μελλοντικές υποκρούσεις δακρύων
και συναλλαγές βέβαιες
που δεν είχαν ακόμα επαληθευτεί.
Φτωχές λέξεις
που πήρανε την εκδίκησή τους
μπαίνοντας μεγαλόπρεπες πλέον
στο παρόν,
συνεχίζοντας από το μηδέν
το μηδέν σου
που εκείνες πρώτες
είχαν επισημάνει.

ΦΑΙΝΕΤΑΙ

Φαίνεται δεν έμεινε τίποτα να πούμε,
αυτό το συγκεκριμένο καιρό
σ' αυτό το συγκεκριμένο τοπίο
εκ των υστέρων
μια αγυρτία επανάληψης
αλλοιώνει τους συνειρμούς μου,
χειμώνας μονότονος,
τα συμπεράσματά του όλα
κατόπιν εορτής.
Σκέφτομαι να αναβαθμίσω το παρελθόν
να ζητήσω τη γνώμη σου
γι' αυτά όλα
γιατί συνέβησαν και πώς
όταν εγώ ήρθα στη ζωή σου.

Η ΝΥΧΤΑ ΣΟΥ

Η νύχτα σου
μαζεύει λάβαρα και μισθοφόρους
θα επιτεθεί το πρωί.
Ψίθυροι υποδόριοι ανατροπής
καιροφυλακτούν σε κάθε σου βήμα,
πισώπлатες διαδρομές
απροσδιόριστες.
Ανακαλείς στη σκέψη σου
τα χαμένα εδάφη
και ξενιτεύεσαι
και επανέρχεσαι,
υπόλοιπο δικαιολογίας κλειδωμένης
στα «εάν» και στα «όπως»
μετακινείσαι από τη μια εκδοχή
στην άλλη
περιμένοντας ενισχύσεις.

ΚΙ ΑΠΟ ΤΟΤΕ

Κι από τότε ούτε στίχος.
Μια αιμοβόρα εκδοχή
υστερική, αναμαλλιάρα
υποδηλώνει αλλαγή του τοπίου
αλλά εμείς
ούτε που σκεφτήκαμε
να δηλώσουμε παρουσία
καλύτερα όσα συμβούν
να μείνουν σε πειραματικό στάδιο
καλύτερα να γράψει επίλογο
το αδιόρατο
καλύτερα, σου λέω,
να φύγουμε από δω.

ΤΙ ΘΕΣ ΤΩΡΑ

Τι θες τώρα
και μπερδεύεσαι μαζί μας, Κύριε,
εμείς ούτε στη Δευτέρα Παρουσία Σου
προτιθέμεθα να είμαστε παρόντες
ούτε στον αιώνα του αιώνος
να διασφαλίσουμε προοπτική.
Φυλλοβόλες ιστορίες, σου λέω,
στο Φθινόπωρό μας επάνω
ίσα ίσα μια αναρρίχηση ζωής
αποτολμήσαμε
με κωδικούς ελλιπείς
μισοσβησμένους
χωρίς αντίκρισμα
κι αυτό ήταν όλο.

ΔΕΝ ΠΡΟΣΕΞΕΣ ΙΣΩΣ

Δεν πρόσεξες ίσως
με πόση επιμονή
μου ζήτησαν το λόγο οι σίχοι,
οι σίχοι μου που μέχρι χθες
ούτε και που θα είχαν φανταστεί
πως θα μπορούσα
να δώσω εξηγήσεις.

ΔΕ ΘΑ ΣΟΥ ΧΑΡΙΖΑ

Δε θα σου χάριζα
ούτε ένα σίγχο,
έστω παροπλισμένο,
έστω συγκαταβατικό.
Αν τύχαινε
να τον αφήσω στα χέρια σου
θα γινόταν φωτιά και άνεμος
σ' ένα φαινόμενο
ακραίας αυτοδικίας
προγραμματισμένης συμπαντικά.

ΜΑΖΕΨΕ

Μάζεψε τους στίχους σου
από δω
μας εμποδίζουν τη θέα,
άσε που κάθε λίγο
ξεφυλλίζουν το υγρό πρωινό
και θολώνουν το τζάμι.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Η ζωή μας σταμάτησε
εκεί που όλοι νόμιζαν
πως μια συναστρία ευτυχισμένων παρεκτροπών
τις κρατούσε παραμάσχαλα
και πήγαιναν.

Στις επόμενες συγκατανεύσεις
μια πίσώπλατη λύση της συνεχείας
αόρατη διά γυμνού οφθαλμού
κρατούσε τα ντρία
κι ούτε μιλιόταν.

Ακόμα πιο πέρα
μια καθημαγμένη αντίληψη
του ανεπίτρεπτου
εξασφάλιζε το γνήσιο της υπογραφής
και εισέπραττε έναντι.

ΦΕΓΓΑΡΙ ΚΟΡΑΚΙ

Φεγγάρι κοράκι
να κατεβαίνει όλη τη νύκτα
να κατατρώνει τις σάρκες μου,
ξυπόλυτο,
αναμαλλιασμένο,
μεσίστιο,
θολή φιγούρα
στο οπτικό μου πεδίο
που δε λέει να γίνει συγκεκριμένο.
Η προοπτική μου
χαμπλοτάβανη
απλώνει τα χέρια
να κρατηθεί,
διεργασία παλίνδρομη
ανάμεσα σε Καιάδες
και φτωχούς υπαινιγμούς,
μέσα στα ούτως ή άλλως
του λόγου το αληθές
σημάδι κυριαρχικό,
αδιαπέραστο,
μου λείπεις.

Γ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΣΥΛΛΑΒΕΣ ΣΟΥ

Γι' αυτές τις συλλαβές σου
τις πολύχρωμες,
αδιέξοδα περάσματα μικρού ουρανού
εν αμφιβόλω,
επιστρέφω στο από κει και μετά
και στρώνω να κοιμηθώ
εν ειρήνη.
Κουράστηκα να ξεφυλλίζω
τις μεταθέσεις
και τους κυματισμούς,
συμπεράσματα αυθαίρετα
σκοτάδι στο φως
και ανάστροφα.
Παραμερίζω τις διαδικασίες
και τους χάρτες που θα με κατατόπιζαν
και τα φυλαχτά.
Γυρνάω στο σπίτι.

ΜΕΧΡΙ ΧΘΕΣ ΑΝΗΚΟΥΣΤΟ

Πανσέληνος ακροτελεύτια,
δεν υπάρχει θέμα ν' αναρριχηθώ
απλώς, μελετώ το φαινόμενο
πριν αλλάξω σελίδα.
Η συζήτηση περί των αντιθέτων
επανέρχεται,
καλύτερα να προσπεράσω
χωρίς προσδιορισμούς και επεξηγήσεις.
Άλλωστε
οι λέξεις μου όλες
έχουν από καιρό μονοδρομηθεί,
δεν περιμένω βοήθεια
από σχήματα φραστικά
και υπαινιγμούς
και επιτηδευμένα λάθη.
Βιάζομαι να εξαντλήσω
τις παρατάσεις
και τις προθεσμίες.
Βιάζομαι ν' αλλάξω γειτονιά
είναι πια όλα έτοιμα.
Θα καταλάβεις.

Στον Ανδρεα Καλοταιράκη

Οι λεπτές δομές του εγκεφάλου
έχουν το δικό τους πρόβλημα,
μην υπεισέλθεις.
Επιβαρημένες με οξειδωμένα φορτία
στο έλεος αδιέξοδων υπαινιγμών
ονειρεύονται μια απόδραση
από τη μια φυλακή στην άλλη
με όρους αλεξίσφαιρους,
σαν αυτούς που επιδικάζει
χρόνο σε χρόνο
η νοσταλγία που ξάσπρισε,
που κοιτά παρ' όλα αυτά
σε κάθε ευκαιρία
στους υγιείς σχηματισμούς
κι αναρωτιέται.
Κρατήσου μακριά.

ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ

Δεν πρόκειται
τόσο εύκολα
να φύγει αυτή η νύχτα,
η θητεία της ακόμα
δεν έχει προσδιοριστεί,
τα βασικά της φεγγάρια
και οι παρενθέσεις της
και οι υπαινιγμοί
ανθίστανται σθεναρά.
Και αναμένονται ενισχύσεις.
Σε ενημερώνω,
για να λάβεις τα μέτρα σου.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ

Όλες οι προσδοκίες που ζήτησες
έχασαν το κλειδί τους,
κανένα σου φεγγάρι
δε δήλωσε αρμοδιότητα,
ήσουν μαζί
και η πεντάμορφη
και το τέρας
η όποια παρέμβασή μου
δε θα 'ναι σημαντική.
Ερήμην σου τώρα
θα ζητήσουν μερίδιο
οι τελευταίες ανακωχές
– ατίθασες αναδιπλώσεις
του καιρού
που κουράστηκε να σε περιμένει
κι αποκοιμήθηκε.

Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ

Ο Ιορδάνης,
πάλι ο Ιορδάνης,
αφήστε τον ήσυχο να κυλήσει
τις εκδοχές του
και τις μαρτυρίες
και τα προσχήματα,
να παρακρατήσει
ό,τι τον εξαντλεί,
να διεκδικήσει
τα δεδουλευμένα.
Τέλος πάντων
αυτά που ισχυρίζεστε
δεν υπήρξαν ποτέ τα κίνητρά του
κι ό,τι ως τώρα σας κατέθεσε ενυπόγραφα
δε σπκώνει καμιά αμφισβήτηση.

ΚΑΠΟΙΟΙ ΛΙΓΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Κάποιοι λίγοι στίχοι
παροπλισμένοι
κι αυτό είναι όλο.
Έξω ηφαιστεια
και πυρκαγιές ως το κόκαλο,
άνεμοι και πλημμύρες
καθώς προείπαν,
καιρός ν' αλλάξουμε γειτονιά.
Τον τελικό λόγο θα έχουν
οι ισχυρισμοί
να μας κρατήσουν ξάγρυπνους.
Όμως, για πόσο ακόμα;
Κι οι διαβεβαιώσεις σου
δεν το προσπερνάς αυτό
καταλαμβάνουν χώρο
χώρο που δε συμπιέζεται
και προσπαθούν να επεκταθούν
ασυμπιέστες
ανεξαρτήτως προεκτάσεων,
χρόνου και εαυτού
βαθύτερου εαυτού
που αντιλέγει.
Κι εμείς;
Τι εμείς;
Απλώς, να μη νομίζεις
πως κοιτάμε έξω απ' το παράθυρο
ανυποψίαστοι.

ΤΙ ΜΑΣ ΝΟΙΑΖΕΙ

Τι μας νοιάζει τώρα
για τα χριστουγεννιάτικα δέντρα
και τη φάτνη
και τις αφίσες των δρόμων,
αφού έτυχε σ' εμάς
να βρούμε παγωμένο
το κοριτσάκι με τα σπέρτα
στο σκαλοπάτι της πόρτας μας.

ΓΙΑΤΙ ΕΓΩ

Γιατί εγώ

Γιατί εσύ

Γιατί τώρα

στη μέση του χειμώνα,

στην αμέριμνη κορυφογραμμή

μιας βροχερής μέρας

που δεν μπορούσαμε

ούτε να είχαμε φανταστεί.

ΚΙ ΑΝ ΘΕΣ ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ

Κι αν θες να ξέρεις
ο ουρανός
που 'βγαλες από την τσέπη σου
δεν έφτασε για να σκεπάσει
ούτε μια τόση δα χαραματιά!

ΜΙΑ ΤΟΣΗ ΔΑ ΑΦΟΡΜΗ

Μια τόση δα αφορμή
κι ήτανε αρκετή.
Μια τόση δα γρατσουνιά
στο γόνατο του ήλιου
και γέμισε αίμα ο ουρανός.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ

Δεν είναι
παρά μόνο ένας στίχος
η εξουσία του
η δυναστεία του
η απρόβλεπτή του παρεμβολή
στην όποια εξέλιξη.

ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΑ ΘΑ ΣΟΥ ΓΡΑΨΩ

Και βέβαια
θα σου γράψω
αν και οτιδήποτε σημαντικό
δεν μπορεί να συμφιλιωθεί με το χαρτί,
θα διαπιστώσει στο τέλος
ότι του λείπει το χρώμα,
θα σηκώσει παντιέρα
όταν θα δει
ότι του αφαιρούν το χρώμα,
ότι του συνθλίβουν τον ήχο
το παραγκωνίζουν ακόμα πιο πολύ
απ' την ασημαντότητά του,
κι αυτό
δεν έχει να αντιπαρατάξει
ένα βαρύγδουπο σύνθημα
αυτό είναι μόνο ένα φραγς
ένα θρόισμα σύννεφου
ένα φύλλο μικρό που στροβιλίστηκε
σε μια υπόλοιπη στιγμή
προτείνοντας το «αντίο».
Θα σου γράψω όμως
εν μέσω καλοκαιριού
να 'χεις να διαβάζεις το Χειμώνα
για τραπεζάκια άσπρα στην αμμουδιά,
δίπλα σ' ένα κύμα

που μόλις υπέγραψε τη σύμβασή του
με το μελτέμι
και πήρε τα πάνω του
και ποιος το πιάνει.
Ή ακόμα για γλάρους
με πλήρη συνειδητότητα
που ζυγίζονται πάνω απ' τα καράβια
και ξέρουν πως το καλύτερο γι' αυτούς
είναι να διπλώσουν τα φτερά τους
και ν' αφεθούν στην κίνηση της μηχανής
αυτή θα τους πάει
πιο ξεκούραστα
πιο πέρα, πιο κάτω,
πουθενά.
Θα σου γράψω πιο πολύ
για ταξίδια,
κυρίαρχα και αμφιμονοσήμαντα
καλοκαιρινά,
ως την τελευταία άκρη.
Θα κλείσω το γράμμα μου
με κόκκους άμμου
να τους απλώσω πέρα δώθε
στα τηλεοπτικά δρώμενα
να 'χεις μετά προσεκτικά να καθαρίζεις
να γίνει η μέρα σου πολύ κουραστική
όταν θα 'χεις μετά προσεκτικά
να καθαρίζεις.

ΩΡΕΣ ΔΥΣΚΟΛΕΣ

Μια μέρα δύσκολη,
πουθενά μια πατρίδα,
ψάχνω να βρω
ένα γνώριμο φεγγάρι
να με στηρίζει
έστω απ' το μέλλον,
για το παρόν
ούτε να το συζητάς.
Χρώματα πορτοκαλιά
πηγαινοέρχονται
ανασυντίθενται
χρώματα μέρας να 'ναι αυτά
ή σπινθηρισμοί νυχτερινοί,
δεν έχω ιδέα.
Σκέφτηκα να σου γράψω ένα γράμμα
αλλά καιρό τώρα,
όταν λέω εσύ
δεν εννοώ εσένα,
δε θα 'χει σωστή διεύθυνση
λοιπόν το γράμμα,
κι ο αποστολέας συγκεχυμένος
δεν έχει να πει
τι αποπειράται λοιπόν
να διευκρινίσει
κουβέντες περιττές

κι αμετανόητες
χωρίς καμιά πρακτική αξία
το όλο θέμα
πάμε πιο κάτω.
Τα δελτία καιρού
περιπλέκουν το τοπίο.
Αν, λοιπόν,
συναντήσουμε πιο κάτω βροχή
κι ο παραλήπτης κι ο αποστολέας
ομίχλες συγκεχυμένες,
καλύτερα να μην αποπειραθώ.
Εναλλακτικά
θα ρίξω στίχους στο πέλαγος.
Κάποιος απ' όλους
μπορεί ν' ανθίσει
και πού ξέρεις.

Ε, ΟΧΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΡΕΠΕΙ

Ε, όχι και να πρέπει
να απολογηθώ τώρα,
ε, όχι και να πρέπει!
Κρατήστε τη σιωπή μου
μέχρι τον τάφο σας
αναπόφευκτη Ερινύα,
δείγμα καιρού που μου κλέψατε
καραδοκώντας
πότε θα 'χω στραμμένο
το κεφάλι αλλού.
Δεν έχω όνομα να το αποποιηθώ
δεν έχω παρουσία να την αποκαλύψω,
από πού κι ως πού
δέσμια τώρα
στους ανακριτικούς σας σχεδιασμούς,
στα πρωτοσέλιδα των συναφών,
στα ούτως ή άλλως.
Χρειάζομαι
μια ευκαιρία προσκείμενη,
ένα δρασκελισμό προς απέναντι,
χρειάζομαι ένα βήμα
για να καταθέσω αυτοβούλως
για ν' αναφερθώ επιτέλους
στο κακό συναπάντημα
κι από κει και μετά

διανθίστε όλα τα λόγια μου
μ' όποιο σημείο στίξεως σας βολεύει
εγώ έχω ήδη ζωγραφίσει
την τελεία μου.

ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ

Άλλαξε δρόμο ο Θεός,
μέχρι χθες περνούσε από την πόρτα μας
κάθε πρωί,
ανταλλάσσαμε καλημέρες,
λέγαμε.
Ακόμα και μια κυκλοθυμική μας κατάρα
σίκωσε κεφάλι
και επανέρχεται με σημειώσεις
και υπογραφές
και ιατροδικαστικές υποθέσεις.
Κι άντε τώρα.
Δε θα σου πω ψέματα ποτέ,
στην όχθη των χαμένων θησαυρών
θ' αφήσω τα σκονισμένα μου ρούχα
θα χτίσω καλύβια
και κατοικίες μικρές
να ξεχειμωνιάζω
στην ανηφόρα
της κάθε σου λέξης,
της λέξης που συμμαζεύει γύρω της
τους παρελθόντες καιρούς
και τους χτενίζει τη νοσταλγία.
Φαίνεται
μπορεί και μην το 'χεις καταλάβει
κι οι στίχοι αυτοί

υπερβάλλοντες
ακουμπούν την άκρη
αγκομαχούν
την κάθε ρυτίδα σου
και την ξαναβαφτίζουν
με όνομα
εξ αρχής.
Κι αυτοί οι τελευταίοι στίχοι
στην ουρά,
να καταχωρισθούν
στις νότες που θα σ' αποκοιμίσουν.

ΑΝΑΚΤΩΝΤΑΣ ΕΔΑΦΟΣ

Ανακτώντας έδαφος
πίσω από μια ανύποπτη διαδικασία
τράβηξα μια αλυσίδα παρελθόντων σκηνικών
και διέγραφα όλο σου το περίγραμμα,
έτσι δε θα 'κανες κι εσύ;
Η αλήθεια είναι πως δεν ήξερα
πότε θα συναντήσω το Θεό.

Περιεχόμενα

Σαν Εισαγωγή...	3
-----------------	---

Εν ου παικτοίς

Μα τι νομίζεις	9
Τελείωσαν.....	10
Εναπομείναντες	11
Γενέθλια	12
Κάθε στιγμή.....	13
Όπου πέρασες.....	14
Ο Προμηθέας.....	16
Γιατί πολύ αγάπησα	17
Επί ματαίω.....	18
Δεν ήταν φαίνεται.....	19
Θα πεις.....	20
Του Νίκου	21
Παράλογα τα φεγγάρια	22
1993	23
Τελευταία.....	24
Τρίδυμα	26
Μεγάλη Παρασκευή	27
Μια σταλίτσα	28

Κι εμείς μείναμε.....	29
Κάποτε	30
Για κείνα τα κείμενα.....	31
Είδες λοιπόν.....	32
Αυτό ήταν	33
Δε σώθηκαν.....	34
Χάσαμε.....	35
Έχει σημασία.....	36
Κι όταν έφυγες	37
Ας καθίσουμε λοιπόν.....	38
Τα φεγγάρια	39
Να φοβηθείς	40
Στα δυο σου μάτια.....	42
Δε δέχομαι.....	43
Την τελευταία φορά	44
Θα πλύνουμε.....	46
Τους στίχους που ήμουνα.....	47
Θέλω τώρα να σε δω.....	48
Θα 'ρθουνε	49
Δε θα σου πω ψέματα ποτέ	50
Εγώ δεν προτίμησα.....	51
Με παρέσυρε.....	52
Ξέχασες να υπογράψεις.....	53
Δε θα είχαμε	54
Δανείζομαι	55
Θα μείνω ξάγρυπνη	56
Σ' έπεισε.....	57
Ερωτικό.....	58
Άλλα μου έλεγε	59
Σου ετοίμασα.....	60
Μνήμες.....	62

Κατά συρροήν

Ονειρεύτηκα	65
Σε θυμήθηκα	66
Χιλιάδες χρόνια τώρα	68
Σε βασανίζει η νύχτα	70
Πάει καιρός	72
Ποτέ μου	74
Μην ακούς.....	76
Βασάνισε, Κύριε.....	78
Έλα τώρα κι εσύ.....	80
Μην πηγαίνεις μπροστά.....	81
Έκλειψη στον Αιγόκερω	82
Προφανώς	84
Η τελευταία λέξη	85
Κατ' όναρ.....	86
Αυτό το καλοκαίρι.....	87
Πάλι Ιούνιος	88
Πάει καιρός.....	90
Μια Μεγάλη Παρασκευή.....	92
Ναι	93
Λαλέουσα.....	94
Τα χέρια.....	96
Έτσι ακριβώς	98
Τίποτα.....	99
Θα σου γυρίσω την πλάτη.....	100
Θα σου θυμίσω.....	102
Φαίνεται	103
Η νύχτα σου	104
Κι από τότε.....	105
Τι θες τώρα	106
Δεν πρόσεξες ίσως	107

Δε θα σου χάριζα.....	108
Μάζεψε.....	109
Βιογραφία	110
Φεγγάρι κοράκι	111
Γι' αυτές τις συλλαβές σου	112
Μέχρι χθες ανήκουστο	113
<i>Στον Ανδρέα Καλοταιράκη</i>	114
Δεν πρόκειται.....	115
Όλες οι προσδοκίες.....	116
Ο Ιορδάνης	117
Κάποιοι λίγοι στίχοι.....	118
Τι μας νοιάζει.....	119
Γιατί εγώ	120
Κι αν θες να ξέρεις.....	121
Μια τόση δα αφορμή	122
Δεν είναι.....	123
Και βέβαια θα σου γράψω.....	124
Ώρες δύσκολες.....	126
Ε, όχι και να πρέπει	128
Χρόνος της εκδίκησης	130
Ανακτώντας έδαφος.....	132